

23/02/2016

שר הבריאות, מר יעקב ליצמן

שר האוצר, מר משה כחלון

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפחש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של נועה, יולדת שעברה מסכת ייסורים בבית החולים עקב חוסר תשומת לב של הצוות, והמתנה לייעוץ דחוף שלא היה סיכוי לקבל:

"איך הלידה הנחמדה שתכננתי הפכה להיות תאונת דרכים קלה והשאירה אותי נכה לארבעה ימים? הנה מה שקרה. כמוכן שיש הפי אנד ואנחנו בבית ואני כבר מצליחה ללכת, אבל עד לפני שבוע פחדתי שאני הולכת להיות נכה לצמיתות.

באזור חודש חמישי התחילו לי כאבים איומים בהליכה, בשכיבה ובכלל בכל תנועה חריגה. בהתחלה נפנפתי את זה כי הריון, אבל זה החמיר. הרופא שלח אותי לאורטופד שאבחן משהו בשם סימפיוזיולזיס - הפרדות של עצמות האגן זו מזו, שיכולה לנבוע מהמון דברים. זה לא שכיח מאוד אבל מוכר יחסית לרפואה. לא מתים מזה, אבל זה כואב נורא. עם זאת לרפואה אין ממש מה לעשות עם זה, ככה שהלכתי כל שבוע לשיאצו, וככה הצלחתי לעבור בכאב אך בגבורה את ההיריון.

ואז הגיע יום חמישי ה-28 לינואר. הצירים התחילו בערב. הגענו לבית החולים וזכרתי שני דברים שהמיילדת שהתייעצתי אתה אמרה לי: את צריכה ללדת מהר, ואת צריכה ללדת בתנחה נכונה. אבל במיון לא ממש עניין אותם מה שהיה לי לומר או מה שהמיילדת הדגישה בפני. שלחו אותי הביתה להעביר זמן עד שהצירים יתחזקו. לכו תעבירו זמן כשאתם מרגישים שאתם עומדים קצת למות. סחבתי ככה מהערב עד תשע בבוקר והגענו שוב למיון. מכירים את חוק מרפי?

בזמן שאני מתחננת אליהם שיעלו אותי למחלקה ויתנו לי זירוז או טשטוש, היה אחד הימים המטורפים במיון. נשים ילדו במיון. נשים הגיעו עם ירידת מים וכל מיני לידות בשלב מאוד מתקדם ואותי בינתיים שלחו 'לנוח'. עם כל ציר הרגשתי שהאגן שלי נשבר לשניים. תענוג. אמא שלי הגיעה למיון בארבע אחה"צ ואז האחות סופסוף הסכימה להעלות אותי לחדר לידה. עברו 22 שעות מאז תחילת הצירים בשלב הזה, שיכלו להימנע אם היו מתייחסים לאבחנה שבאתי איתה. בכל מקרה, בחדר לידה הגיע המרדים עם חומרי ההרדמה, ואני הייתי מאושרת. עם זאת, מאחר שהאגן יצא קצת מהמקום, הוא

בהתחלה הזריק למקום הלא נכון. בכל מקרה האפידורל עבד, והזירוז לא. ובמקום לתת לי עוד זירוז אמרו לי להמשיך לחכות. בשלב הזה שום דבר לא כאב ולא היה אכפת לי, אז כל המשפחה באה לבקר אותי בחדר לידה, במשך 14 שעות הזויות לחלוטין. וכלום לא זז. ניהלתי שיחות עם כולם ופשוט חיכיתי. המשמרות התחלפו וקיבלתי בשם ליאת, ולשם שינוי היא הכירה את התסמונת! ואמרה שהיא הולכת לעזור לי ושנלד ממש עוד מעט. אבל שוב מרפי המניאק התערב, וליאת נשלחה למקרה חירום בחדר ליד. שלחו לי מיילדת מרושעת שפקדה עלי לשכב איך שמתאים לה, ובשלב הזה הייתי עייפה ומטושטשת וכבר לא היה לי כוח לריב או להסביר למה זה רעיון רע. אחרי 36 שעות התינוק היה בחוץ, השמש עלתה, והלכתי לישון.

רק שכשהתעוררתי, לא יכולתי לזוז. וגם בשבת בערב לא יכולתי לזוז. וגם בראשון בבוקר. או בערב. רופאים מרדמים באו לראות אותי. נירולוגים. רופאים יועצים. אף אחד לא הבין מה הסיפור וכולם אמרו שזה כנראה עדיין האפידורל. בשני בבוקר כבר התחלתי לחשוד והתחננתי שישלחו לי שוב נירולוג. הוא ציין משהו על נזק אפשרי בגלל האפידורל. בדיעבד - בולשיט.

אבל באותו רגע הוא אמר שייקח לפחות חודש עד שאני אלך שוב, ורציתי קצת למות. בשלב הזה החלטתי שזין, אין מצב שאני מחכה חודש.

התחלתי להסתובב עם כסא גלגלים. נסעתי לתינוקיה, כל היום הכרתי כל מי שמצאתי להחזיק אותי וללכת בחדר בזמן שאני נופלת שוב ושוב. רק בשלב הזה הבנתי שאין ברירה חוץ מלהתחיל לצעוק ולעשות בלגן. אז שלחו לי פסיכולוגית, כי זה מאוד קשור. הפסיכולוגית בעצמה התעצבנה ואמרה שאני בוכה וכועסת כי לא מטפלים לי בכאב כבר שלושה ימים, ודרשה מהם שישלחו לי פיזיותרפיסטית.

סופסוף מישהי התייחסה אלי. ובדקה אותי. ואמרה שזה האגן שניזוק בלידה, אבל שאני אצליח ללכת ושאני אהיה בסדר. על אחריותה. ביום רביעי, אחרי חמישה ימים בסיוט הזה, צלעתי הביתה. הבטיחו לי גם יעוץ אורטופדי, והוא מעולם לא הגיע, אז לא היה טעם להמשיך ולחכות. צוות חדר לידה, אתם נהדרים (ברובכם). למחלקת היולדות הזו אני כבר לא אחזור כל עוד זה תלוי בי.

אגב, כנראה שאין שום תקשורת בין התינוקיה למחלקה. הם היו מתקשרים אלי ומוזפים בי שאני לא לוקחת את התינוק. איך?! גרמו לי להרגיש עוד יותר חרא, גם לא יכולתי להניק והם ממש גערו בי.

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל

גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנת ועדת גרמן משנת 2014 לא ימומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפיה ובתקווה לטיפולכם המידי,

צוות "מכתבים לבריאות"